

вътрешенъ миръ, вътрешно равновесие. Това показва, че борбата е разрешена въ полза на положителното, на възходящото състояние въ човѣка. Човѣкъ не може да придобие вътрешенъ миръ въ себе си, докато не съзнае, че злото, като космическа сила, е толкова необходимо за него, колкото и доброто. Като знае това, човѣкъ не трѣбва да се бори съ злото, да мисли, че може да го унищожи. Иска ли по нѣкакъвъ начинъ да се справи съ злото, той трѣбва да му противопостави доброто.

Следователно, когато човѣкъ иска да се освободи отъ злото, което се е загнизило въ центъра на съзнанието му, той трѣбва да тури на негово мѣсто доброто. Щомъ доброто влѣзе въ центъра на човѣшкото съзнание, злото излиза на периферията. При това положение, човѣкъ вижда злото като външенъ неприятелъ и търси начинъ, какъ да се освободи отъ него. Когато две злини, които идатъ отъ две противоположни посоки, се нахвърлятъ върху човѣка, той трѣбва да постави доброто между тѣхъ, като клинъ. Въ дадения случай, доброто ще избави ума на човѣка отъ напрежението на дветѣ злини. Този законъ работи навсѣкжде въ живота. Представете си, че двама души се мразятъ. Умразата между тѣхъ се е породила, запримѣръ, за нѣкакъвъ дългъ. Единиятъ е взелъ отъ другия известна сума и не иска да я плати. Тѣ могатъ да се примирятъ, само ако единиятъ